

KECSKEMÉTI LAPOK.

VEGYESTARTALMÚ HETILAP.

Előfizetési díj:

Egész évre 5 frt., félévre 2 frt. 50 kr.,
negyedévre 1 frt. 50 kr.

Az előfizetés az év folytán minden hónapban
megkezdhető.

Megjelen hetenként egyszer,
VASÁRNAP.

Az előfizetési pénzek,
úgy a hirdetések is „Tóth László könyvnyom-
dájának” czimzendeők.

Szerkesztő- és kiadó-hivatal:

BUDAI-NAGY-ÚTCA 184. SZÁM.

E lap úgy szellemi, mint anyagi részét illető
minden küldemény a szerkesztő- és kiadó-
hivatalhoz intézendő.

Hirdetési díj:

3 hasábos petit sor egyszeri hirdetésnél 5 kr.,
többszöri vagy terjedelmes hirdetéseknel ár-
leengedés adatik.

Bélyegdíj minden beigtatásért 30 kr.

Kecskemét, 1880. márcz. 23.

A ref. egyháztanács már régebbi idő óta megkezdte a harcát a mostohájával tekintett jogakadémia ellen, mindenáron meg akarván azt szüntetni azon előrántott érvből, hogy a ref. egyház az akadémia fenntartásával járó költségeket meg nem bírja. Hirdetett ez ügyben már népgyűlést, kilátásba helyezte az egyházadó-emelést s minden fűt-fát összehordott, minden követ megmozdított arra, hogy az akadémia megszüntetése kimondassék. A népgyűlésen azonban ennek kimondatása nem sikerült, megkezdődött tehát az experimentatio más irányban. Átirat intéztetett a városház és a superintendentiához, melyben kijelenté az egyháztanács, hogy ha csak a két társfentartó nem segívezi, az intézetet tovább is fentartani képtelen. A várostól megjött már ezen átiratra is a válasz, melynek törvényhatósági közgyűlése a legkorrektebb eljárást követve bizottságot nevezett ki a maga kebeléből, melynek feladatává tette, hogy az ez iránt megkeresett társfentartó testületek kiküldöttjeivel az akadémia sorsa iránt tanácskozzék, kijelentvén, hogy még újabb áldozatokra is kész az akadémia továbbra való fentartására. Ekkor a ref. egyháztanács — az akadémia irányában eddigéleg ugyan palástolt, de kétségen kívül álló mostoha érzülete — a legnyilvánvalóbban kifejezésre jutott, a mennyiben azt határozta, hogy itt tovább bizottsági tanácskozásnak nem lehet helye, hanem csak annak, hogy fizessen a város, ha fen akarja tartatni az akadémiát.

Nagyon sötét színeket kellene használnunk, ha a bírálat ecsetével akarunk rajzolni a ref. egyháztanács ezen eljárását. A szerződő felek jogait semmibe vevő önkényes, erőszakos eljárást hogy tanusít, mutatja az, hogy saját kebelében is azok, a kik nem személyes gyűlöletből és ellenségeskedésből indultak ki s kik épen az értelmiségből való elemek sürgették a városi törvényhatóság által ajánlott és követett utat az ügy megoldására. Mi részünkről csak sajnálni tudjuk, hogy a kik az igaz alkotmányosság szóvivőitül és harcosaitul kívánják magukat feltüntetni minden lépten-nyomon, ez ügyben az alkotmányos szellemű expedienst annyira távol kívánják maguktól tartatni.

Ha a ref. egyháztanács akarja fentartani az intézetet, úgy a városi törvényhatóság által ajánlott és követett út kétségkívül a leghelyesebb, de az egyháztanács nem akarja fentartani, arról mindenki meg van győződve s csak az a csodálatos, hogy nincs az a bátorsága, az a lelki ereje, hogy ezt nyíltan kimondani is merné. És miért nem? Bizonyára azért, mert szégyenlené önmaga is, hogy a város díszére, annak külső méltóságára szolgáló intézetet megfoszt a lételtől. Így tehát jobb a himezés-hámozás, ha a cél úgy is elérhető. Sokat tudnánk ugyan mondani azokról, a kik az

egyháztanács érintett határozathozatalának intézői voltak, itt nem akarunk erre kiterjeszkedni, hanem csak annak a megemlézésére szoritkozunk, hogy tette már magát valaki az által nevezetessé, hogy templomot gyújtott fel, azok a jó urak, a kik az intézet ellenesei, az által tehetik az egyháztanácsot nevezetessé, hogy az egy fensőbb tanintézetet fondorkodásaik következtében megsemmisít. Neveik meg lesznek örökítve, de szégyenelni fogják azt a hozsánát, mit feléjük kiáltanak a félrevezetettek, ha céljukat elérik. Mi hisszük azonban, hogy a városi törvényhatóság meg fogja találni a módot arra, hogy az egyháztanács önkényeszerű eljárását az ildomosság felé terelje.

Néhány őszinte szó állattenyésztésünk érdekében.

(Válaszul Tassy László úrnak levelére.)

Lapunk szerkesztőségének becses engedelmével megkísérlek néhány őszinte szót emelni elhanyagolt állattenyésztésünk érdekében. A legjobb akarattal mondom el véleményemet és tapasztalataimat e téren, sőt, ha netán helyi viszonyaink méltatásánál kissé karcosabb modorban nyilatkozom, előre is boesánatot kérek az igaz szó kimondásáért.

Magyarország tömördeli vágómarhát növel, de ezt csak terjedelmes legelőinek köszönheti, és nem a rendszeres tenyésztésnek. A nemes állatok tenyésztése, különösen a lónemesítés eszközlése végett a kormány sem kimél áldozatot, de eddigéleg csekély eredménnyel. Hogy azonban nem mindenütt egyformán elhanyagolt állapotokra találunk szerte-szét e dús és jó termő földdel megáldott honban, kétséget sem szenved; de annyit be kell vallanunk, hogy aránylag kisebb terjedelmű gazdaságokban túl a Dunán jóval szebb, nemesebb s több állatot tenyésztene, mint itt nálunk, a hol a nagy terjedelmű közlegelőkön alig-alig találunk egypár ezer rosszul kitelelt és a munka által sovány élelmezés mellett elcsigázott jószágot; heverő marhánk is kevés van. Pedig ismerem túl a Dunán vidéket, a melynek csak annyi közlegelője van, hogy azon néhány fejős tehén talál csak legelni valót, a melyek házi szükségletre tenyésztetnek; s ugyancsak a kaszáló és réteken termelt szénát egyszálíg Bécsbe szállítják a katonaság számára, s mégis a ló és szarvasmarha állomány sokkal virágzóbb állapotban van, mint nálunk, a hol nemesek mértföldekre terjedő közlegelők, de majd minden egyes birtok mellett is kaszáló és rét elegendően vannak. S ha kérdem, mi az oka ezen elmaradásunknak, s mi által lehetne azon gyökeresen javítani s gazdaközönségünknek — a melynek kiadásai ma már túlságos mérvben fölszaporodtak — jövedelmi forrását fokozni és állandósítani: azon feleletet adhatom csak, hogy 1) gazdálkodásunk rendszerének megváltoztatása, és 2) jó és értelmes fiatal gazdák nevelése által. Emez a gazdasági tanintézet hivatási körébe vág, amaz gazdaközönségünk józan felfogásától függ.

Megrögzött tulajdona a mi gazdáinknak az, hogy a mit öregapáink nem tettek, azt ők sem teszik; s ha azok boldogultak, miért nem boldogulnak ők is? Felelek nekik: mert egy-két évtizeddel ezelőtt ugyanazon termőföld termő ereje még megbirkózott az úgynevezett rablógazdálkodási rendszerrel, de ma már elsoványodva, alig ad féltermést is. Innét van azután, hogy a kis gazda minden földjét csak kenyeret adó gabonafajok termelésére fordítja, és egy kis jó, nehéz takarmány termelésére nincsen egy talpalatnyi földje sem. Ha a rét, a kaszáló terem, eszik a marha szénát; ha nem, eszik szalmát. Más táplálébb takarmányt nem igen izlel az alföldi heverő jószág.

Túl a Dunán, a hol a telek-felosztás és birtokrendezés folytán sok esetben egy, legfőlebb két tag-

ban van a kis birtokos földje, rendszeres váltógazdálkodás mellett aránylag csekély kiterjedésű földjéből is juttat a gazda takarmánynak való részt, a minek azután kettős hasznát veszi; mert jó takarmánnyal jó és szép marhát nevel, a nagyobb marha létszám mellett földjének mindig visszaadhatja trágya alakjában a tőle elvont termőerőt: és így mindenkor jó és hasznavehető földje, takarmánya és szép marhaállománya is van.

Azt hiszem, nálunk sem volna az ros; de hogy nem így van, sajnos, igen jól tudjuk. A kecskeméti gazda minden csücskőn gabonát és sok munkát igénylő más nehezebb terményeket termel, de egyetlen egy hold földje nincsen, a hol még kísérletképen is természetne bükkönyt vagy más hasonló takarmány-növényt, kivéve a zabot. No a zab minden takarmányunk, melyet a gazda sem annyira magánhasználatra, hanem kivitelre termesz. Addig míg a ló az ágyat járja, megizlelheti a magot, azontúl csak szénát, szalmát fölvaltva.

Azt is minden gazdánk igen jól tudja, hogy a lóhere egy megbecsülhetetlen takarmány-növény, de hogy e mellé még más számos kitünő takarmány-növény sorolható, azt már nem akarja tudni. Különbö el kell ismernünk azt, hogy a mi gazdaközönségünk intolerans. Ha gazdasági érdekről van a szó, legyenek azok haszonnal járók, de ne kerüljenek semmibe. Ott van a gazdasági iskola. Pártolása, melyben a gazdaközönség részéről részül legfrabbansabb jele ugyanezen gazdaközönség türelmetlenségének. Gyermekeit minden alapismertek nélkül az elemi tanodából egyenest a tanyára viszi, s ott kezdi a leendő gazda a malacz és pulyka őrzésén, s ha keresztül ment a pásztorélet minden pházisán, ha a mezei munka minden oldalát elvégezte, lesz belőle az okos gazda; a ki szerentem jó dolgos, de azért okos gazda sohasem lesz. De hát az nem tanult gazdálkodni könyvekből, minek tanulná azt a fia! A fiú se legyen okosabb az apjánál. Sokan még tovább is élcelnek, nevezetesen: ha gyermekeinket nevelni és gazdákká oktatni akarják, adjanak hozzá földeket is.

S ha már most végkövetkeztetést akarunk vonni állattenyésztésünk elmaradottságának okaira, csak azt mondhatjuk, hogy, mert öregapáink nem termesztettek takarmány-füveket, minek természetnők mi azokat; minek pazarolnók azokat a buza-termő földeket takarmány-termelésre stb. Mig ily nézetek az uralkodók, addig kezelhetik a városi közlegelőket bármiképen, és az állattenyésztés emelésére bármely fajokat és rendszert honosíthatnak meg: nem fog az soha fölvirágozhatni. Azért részemről csak annyit ajánlok minden lelkes gazdának megfigyelésül, de egyszersmind megszívlelésül is:

„Termesszünk takarmány-növényeket!”

G. József.

Gyötrelmeink.

(Reflexio a „Luxus” cikkre.)

Lehetetlen — korunk szokásai, társadalmi életünk bajai fölött gondolkodva — lelket s elmét gyöttrő aggodalmaktól menekednünk. Higgadt megfontolása azon tényezőknél, melyek a társadalom beteg testén fene módon rágódznak, komoly férfit is egy pillanatra megakaszt gondolkozásában; és ha sokáig töprenkedik a társadalmi bajok orvoslását célzó intézkedések minősége fölött, nehéz elhatározásra jutni. Sűrűn tódulnak a gondolkodó főben össze az eszmék, s az erdőtől nehéz meglátni a fát is.

Igy járunk, ha elolvastuk a „Kecskeméti Lapok” mult 11-ik számában közlött vezércikket „a luxus”-ról, mert az íróval együtt érezzük azon aggodalmat s keserű meggyőződést, hogy a fényűzés csakugyan szokatlan nagy mértékben harapódzott el társadalmi életünk minden rétegébe; látjuk, tapasztaljuk és érezzük bajait, de miként irtsuk ki azokat, azt bajos megmondani. Sokoldalú a fényűzés, és az erkölcsi romlás szélén álló egyén

csak a fényben, a ragyogásban érzi a legédesebb örömeiket; pedig oly közel áll a keserű pohár — a bukás.

Hü képet rajzolni e tekintetben lehetetlenség. A sajtó intő szava nyom nélkül hangzik el. Ismerjük a bajt, de orvosságát nem akarjuk eltalálni.

Hány esetet lehetne felsorolni, hogy társas estélyek, tánczvizalmak meghívóin hölgyeink egyszerű megjelenésre kértettek föl: s az egyszerű megjelenés — ha nem is épen teljes pipere s fölvirágozott méternyi uszályokban, de a legtöbb esetben is suhogó selyemruhákban történt. A nők szégyenlik a kisebbszerűséget. Annak, a ki gazdagabb öltözékben jelenik meg színházban, estélyeken, tánczvizalmon, derogál egy nálánál csekélyebb öltözöttű nővel, talán máskor jó és meghitt barátnéjával bizalmasabban társalogni, hanem a társalgást bizonyos negélyezett fesszel, mondhatnám lenéző modorban folytatja, mert társalgást kezdeni csak egyenrangú öltözöttű nővel szoktak.

S mit mondjak a férfiakról?! A férfiak? oh azok csak növelik a nőknek eme félszeg hóbortját, mert tapasztalt dolog, hogy fényben ragyogó hölgyeink karról karba adatnak báljainkon, míg az egyszerű öltözetre a férfiaknak derogál keztyűs kezöket rátenni.

A luxus towaterjedését meggátolni a férfiak dolga. — Kedveljük az egyszerűséget, s kerüljük a káprázatot. En részemről hódolok a korszellemnek; udvari tudok lenni minden nő irányában, sőt az udvariatlan embert goromba és műveletlennek ismerem, de már ha egy társadalmi betegség kiirtásáról van a szó, az udvariasságról könnyen megfeledekzem. Nem nekünk való a fényűzés; egyikünknek sem Kecskeméten; — mert ha a gazdagságot veszem föl a fényűzés alapjául, úgy Kecskemétnek minden rangú s rendű polgárait egyenként szegényeknek tartom a világi divat utánzására. S mily rosszul esik például édes mindnyájunknak az, ha estélyeinken a feszes társalgás miatt egyikünk sem találja föl a jó kedvet. Tudtommal a kaszinói estélyek sem egyebek társas azaz közvacsoráknál: azokat tehát úgynevezett „nobl-bál“-okká fölmagositani, már magában az összejövetel célját — a vacsorázást tekintve is nevétséges dolog. Vacsora legyen vacsora, ne bál. Hiszen magán házaknál is vannak olykor-olykor társasvacsorák, van ott is zene, táncz, jókedv, s egyikünknek sem jut eszébe neje vagy leányának pipere ruhájával erszényét fitogtatni.

De ne folytassuk. Társulás útján vélem én társadalmi életünknek a rég elvesztett egyszerű magyar családias színezetet visszahódítani a francia divat karmaiból, de e tekintetben a társulás is nehéz; azért oly férfiak, kik társaisk fölött némi vezér-szerreppel bírnak, hivatvák arra, hogy társadalmi bajaink ezen legveszedelmesebbjét lehetőleg kiirtsák. G. J.

Egy almafa története.

(K. B.)

Midőn télen a csikorgó hideg szobámba szorít, a pattogó tűz előtt ülve mindig eszembe jut egy történet, melyet egy jó barátom beszélt volt el, ki most egyike a leghiresebb orvosoknak s nem sokkal ezelőtt egy hegyi falucskában volt orvos. Egy napon — beszélte ő — egy falusi ember hivatá-

ót, kinek szegényes külsejű gunyhója igen romlott állapotban volt s az enyelgő szél játékaul szolgálta. Már október vége felé járt az idő. Hideg, éles szél nyargalt keresztül üvöltve a pusztá mezőn s törte meg az elhagyott táj siri csendjét.

A paraszt gunyhójának ajtaja előtt várta az orvost. „Leányom igen beteg, ezért voltam bátor önt kéretni.“

Az orvos belépett; a gunyhó belseje s a néhány ütött-kopott butor mind a legnagyobb szegénységre de egyszersmind nagy tisztaságra mutatnak. A beteg szobája hideg volt; a kályhában nem égett tűz.

Egy fiatal leány feküdt a rozszant ágyon, kellemes de halvány és élettelen arczzal, kék, lázas szemekkel. Azonnal látszott, hogy régen gyöttri a sorvasztó betegség. Midőn az orvos belépett, megkísérté a leány a köszönést s ama reszkető, elsoványodott kezek felé nyújtását, de rögtön előbbi helyzetébe esett vissza reszketve, a fázástól és gyengeségtől.

„Mindenek előtt a szobát kell befűteni“, kiáltott az orvos, „szegény leány egészen ellankadt a hideg miatt.“

„Istenem, orvos úr, oly hirtelen lepott meg bennünket a tél, hogy nem lehetett fát szereznünk; csak holnap reggel mehetek fáért az erdőbe.“

„De ezt a hideget nem lehet kiállni“, viszonzá az orvos, „akár mi módon, de be kell fűteni. Semmijök nincs kéznél, a mivel be lehetne fűteni?“

Az atya a beteg felé fordult, lágy s hizelgő hangon így szólt:

„Mari, az almafát akarom kivágni, beleegyezel? A fagyos szél kiszáritotta nedvét; nagy tüzet rakunk s te nem fogsz fázni.“

„Oh kedves atyám, tégy a mit akarsz, csak az almafát ne bánts,“ könyörgött a beteg. „Esdve kérlek ne vágd ki az almafát, hiszen én várok holnap reggelig, míg fánk lesz.“

E szavakra megjelentek könyei betegség és búsulás miatt halvány arcán. Az atya fájdalmasan nézett előbb leányára, majd az orvosra. Az utóbbinak egy intésére elmondá susogva az almafa szomorú történetét:

„E fát egy játszótársával együtt ültették, kivel folyton együtt játszadozott. A fiú nagy lett, a leány hasonlóképen s a gyermeki ártatlan ragaszkodásból a legnagyobb szerelem fejlődött ki. Az ifjú tengerre ment s messze földön lázba esve meghalt. Ez esemény rázkódtatá meg annyira a hü kedvest s addig búsult, míg beteg lett. Most már egészen reménytelen állapotban van; a fa az ő bálványá.“ A paraszt nem tudva tovább visszafojtani zokogását s gyorsan elsietett a szobából.

Ezalatt az orvos az ágyhoz lépett s a beteg hogyléte felől tudakozódott. A szerencsétlen hevesen ült fel ágyában, s bágyadt szemait az ablakra irányá. A gunyhóba fejszecsapások hallatszóttak be.

„Istenem, istenem“, panaszkodott a szerencsétlen, „mégis kivágják almáfát.“ A csapások megújultak s kevéssel azután a gunyhó ablakát horzolták a levágott ágak. A betegnek megeredt könyei tanúskodtak azon fájdalomról, melyet ekkor érzett.

„De nyugodjék meg kérem“, mondá az orvos, „hiszen ez csekélység.“

mert Petőfi keresztlevele ott találtatott fel s végre Szabadszállás azért: mert a költő deák korában a selmeczi önképző-kör tagjai közé mint szabadszállási származású iratta be magát. A „Vasárnapi újság“ vetett véget e vitának azon kiderítésével: hogy a költő atya 1822. s 1823-ik évben a kis-kőrösi mészárszéket birván árendában, ott tartózkodott nejevel, Hruz Máriával együtt s így kétségen kívüli az is, hogy Petőfi születéshelye Kis-Kőrös.

Negyedik s ötödik kérdés felett, vagyis a költő életének lefolyása, illetőleg annak egyes mozzanatait s halála felett még foly a vita s kimerítettnek még ma sem tekinthetjük. A mi a költő halálát illeti, többen, mint szemtanúk állítják azt: hogy Petőfi a segésvári csatában esett el. Leghitelesebbnek látszik Lengyel József állítása, ki ezredorvos volt ugyanazon csapatnál, melynél Petőfi őrnagy. Lengyel meghatóan írja le Petőfi utolsó, kétségbeesett perceit s állítja: hogy sirja a fehéregyházi határ felső szélén egy kis patak partján van, melyben 134 bajtársal alussza örök álmát.

Szükségesnek látom Petőfi életrajzát legalább röviden felemlíteni, egyetértvén Gyulaival abban, hogy: „Ha van költő, a kinek költészetét csak életrajza alapján lehet fejtegetni, bizonyára Petőfi az.“ Ha vizsgáljuk a költő életének lefolyását és költeményeit, azt tapasztaljuk, hogy a kettő a legszorosabb összefüggésben van egymással elannyira, hogy költeményeiből életrajzát állíthatnók össze. Mind ez azonban csak költői időszakát világitaná meg előttünk, mint más életrajzok, miket Gyulai, Toldy, Jókai, Zilachy, Szeberényi s még mások közöltek róla. Gyermekévei s utolsó napjainak története még nem egészen világos előttünk,

„Oh e fával együtt elvész az utolsó tárgy, mely reám maradt róla.“

Az atya ágakkal megrakodva tért vissza. Pár perc mulva vidáman lobogott a tűz és jöttve melegség árasztá el a szobát. A beteg könnyebben lélekzett, de ábrándos szemei mindig oda irányultak, hol a szomorú s szerencsétlen halál áldozatának utolsó emléke az almafa, az emésztő lángok martaléka lett.

Az orvos gyógyszerrel rendelt s némi rendszabályt adva eltávozott a látszólag megvigasztalt betegétől. A következő napon újra elment.

A beteget egy ócska karszékben találta a kandalló előtt ülve, hol épen most égtek a kivágott, kedves almafa utolsó darabjai.

„Most már van fánk“, szólott a beteg gyenge hangon az orvoshoz, „azonban szomorúan nézem kedves almáfám égését; csak még néhány darab van belőle.“

Valóban már az utolsó hasáb fát emésztették a csapkodó lángok. Az ifjú nő szeme mozdulatlanul tapadtak a pattogó és sziporkázó láng-nyelvekre. Még egyszer föllobbant a tűz, megvilágítva fényvel egy pillanatra a beteg halvány arcát s azután mind jobban-jobban közeledett a megsemmisülés felé; az utolsó szikrát is eltakarta a szürke hamu.

Az orvos a fiatal leányra nézett, — ő meghalt!

Utolsó sohaja egyesült az utolsó szikrával; tiszta lelke istenhez s a meghalt kedveshez azon perczben repült, midőn a kedves almafa legutolsó maradványai megsemmisültek.

A falu csendes sirkertjében, magányos völgyben nyugszik a sokat szenvedett ifjú nő. A bús atya egy almafát ültetett sirhalmára, mely minden kikeletkor virul és virágozik. *Comedrio.*

Meghívás.

A független szabadelvű-párthoz tartozó összes választó polgárok tisztelettel felhivatnak, hogy az „Olvasókör“-ben f. évi márczius 28-án, azaz vasárnap délután 3 órakor tartandó tisztújító közgyűlésre minél számosabban megjelenni sziveskedjenek. Kecskemét, 1880. márczius 15.

Az igazgató választmány.

ÚJDONSÁGOK.

— A husvétii szent ünnepek alkalmával nem mulaszthatjuk el, miszerint tisztelt olvasó közönségünknek ki ne jelentsük azon őszinte tisztelettel párosult óhajlásunkat, hogy az Isten adjon mindannyiunknak még igen számos és boldog husvétii ünnepeket, s tartsa meg őket boldogságban és megelégedésben kedves övéikkel együtt.

— A kecskeméti takarékpénztár-egyesület kamatláb leszállításáról lapunk mult számában közölt hírlapunk újabb értesülés szerint annyiban igazítjuk helyre, hogy az 1%-kal lejjebb szállítás, akként hogy a betétek után 5%, a kölcsönök után pedig 8% számíttatnék, — ez idő szerint még tényleg fogamatba nem vétetett, hanem az igazgatóság ez irányban csak feltételes határozatot hozott; annak életbeléptetését az átiratilag megkeresett másik két pénztárat hozzájárulásától tévén függővé. Mint halljuk, a nevezett pénztáratok már határozottak is e tárgyban, s a kamat-

ezek nélkül pedig teljes életrajzot összeállítani nem lehet; pedig a költő életrajzának legszebb s legérdekesebb részlete van e néhány közönyös szóba temetve: 1849-ik év július 31-én nyomtalanul eltűnt. Eltűnt ő, a kinek születése is homályba burkolva volt s kiről életében majdnem csak annyit tudtak: hogy létezik!

... Miért is kutatták titkait? hiszen költeményei mellett tán legjobb s legkimerítőbb életrajza lehetett volna e néhány szó: Feltűnt a semmiségből, mint üstökös, hogy bámulja a világ... s midőn a csodálók a legnagyobb érdekeltséggel méléztak rajta, szétfoszolt, miként az üstökös!

Petőfi Sándor Kis-Kőrösön 1822-ik év deczember hó 31-ikén éjjeli 12 órakor született s így az 1823-ik évnek ő volt talán az első köszöntője. Atyja mészáros mester, anyja pedig egy aszódi származású közönséges nő volt. A házasságuk 5-ik évében született Sándor fiuk tudományos neveltetése nemcsak hogy céljuk nem volt, de az atya erővel is mestersége megtanulására akarta szorítani a mackacs fiút, ki azonban kész volt inkább be-közölni az országot, mint ábrándjairól lemondva — taglózni kötni sorsát. A kis Sándor korán érezte keblében azt avágyat, melynek lefojtott parazza később a legnagyobb lángban tört ki: ragyogni a költészet egén! A vágy csakhamar czéllá s a czél elérve lett.

Gyermekségeinek idejéről csak keveset tudunk. Petőfi István, a költő testvéröccse adott erre nézve némi felvilágosítást a „Vasárnapi Újság“-ban; továbbá még Gyulai és Orly jegyeztek fel egyet-mást. Öccse leírása szerint Petőfi méla, hallgatag gyermek volt; már ekkor nem igen látszott mások-

TÁRCZA.

A népdalok és Petőfi Sándor.

Fülvosta Hornyik József főreáliskolai tanár 1880. febr. 21-én.

(Folytatás.)

Első kérdés, tehát a vita első tárgya az volt: költő-e Petőfi? Császár Ferencz, az akkori kritikusok egyike keményen megtámadta őt; de győzött a dal hódító varázsa, győzött a mellette szólók (többi közt Eötvös) helyes nézete s Petőfi csakhamar nemcsak költőnek, de a magyar nép legnagyobb dalnokának lett elismerve!

Rövid, de dicső szereplését a halál csakhamar megszakítván, a második kérdés jellemének meghatározása volt. Itt is a legkülönbözőbb véleményekre akadunk. Egyik félőrrültnek, a másik rideg, visszataszító, a harmadik komoly, szeretetreméltónak stb. effélének festi, és végre is a sok zűrzavarból csak azt olvashatjuk ki: hogy Petőfi egy komoly, tántoríthatlan jellemű s megtörhetlen akaratú férfi volt! Nagy költőnek jellemének tisztázásában legnagyobb része s érdeme van Orly Somának, Petőfi egyik legrégebb s legjobb barátjának, ki ismerete s meggyőződése erejével letépte róla azon cifra, bohóc-sallangokat, miket több félreismerő részint tudatlanságból, részint pedig rossz akaratból dalnokunkra aggatott.

A harmadik kérdés születési helyét és idejét illette. Félegyháza, Kis-Kőrös és Szabadszállás vitatkoztak érte. Félegyháza azért, mert maga a költő mondá egy itt irt költeményében, hogy: „Ez a város születésem helye“, Kis-Kőrös azért,

láb oly mérvű leszállítását maguk részéről most még nem találták időszerűnek. Hogy ezzel szemben a takarékpénztár miként intézkedik, nem tudjuk, e helyreigazítást leginkább azért tettük, nehogy multkorai hírünk által a pénzkereső vagy pénztét elhelyezni kívánó közönség tévedésbe ejtessék.

— **A helybeli jótékony nőegylet** javára a szingazgató által felajánlatni szokott előadás esütörökön, f. é. ápril 1-én fog megtartatni. Előadatik Dócinak a „Csók” című közkeveltségű, s nálunk már rég nem látott vigjátéka, melynek az újabban megerősített szintársulat részéről teljesen kielégítő, szabatos előadását s bemutatását várhatjuk és remélhetjük. Örvendünk, hogy a nálunk aránylag kevésbé kedvelt finomabb társalgási színművek egyikét, s azok közül is épen a „Csók”-ot választá a nőegylet jutalomjátékául, s felhívjuk úgy az egyelet buzgó tagjainak, mint a közönségnek figyelmét ez élvezetes s a mellett jótékony célú előadásra.

— **Gyászhir.** Bene Sándor hites ügyvéd s városi bizottsági tag f. hó 22-én hosszabb betegség után, élete 58-ik évében meghalt. Temetése f. hó 23-án nagy számú jóbarátai és ismerősei részvéte mellett ment végbe. — Béke poraira!

— **Borászati értekezőlet.** Lapunk mult számában „Szőlőbirtokosainkhoz” című cikkünkben jelzett értekezőlet f. hó 25-ikén valóban megtartatott, és pedig a felhívottak dícséretére mondva, oly szép számú közönség részvéte mellett, milyent a nem politikai értekezőletek tartása alkalmával vajmi ritkán van szerencsénk együtt láthatni. Adja Isten, hogy a meddő politika helyett inkább a nemzetgazdászattal foglalkozzunk minél többet, melynek az a főlénye van, hogy 1-ször nem keserít el senkit, 2-szor hogy ha az ilyen értekezőletek határozatainak keresztülvitelén vállvetve dolgozunk, működésünket áldásos siker követendő. A nagy értekezőletet megelőzőleg 24-ikén délután 4 órakor szűkebb körű értekezőletre hitta meg nagyságos kormánybiztos úr az érdekeltek egy részét, s már ezen előértekezőleten, mintegy 40 tag vevén részt, oly egyöntetű megállapodás jött létre a kölcsönös felvilágosítások útján, melynek alapján a reá következő nagy értekezőleten igen könnyen és minden félrekeződés nélkül juthattunk azon üdvös határozatok kimondásához, melyeknek ténynyé érlelése hivatva van Magyarország bortermelését a legkedvezőbb helyzetbe hozni és boldog jövőjét biztosítani. Az előértekezőlet után a jelen voltak, sőt azokon kívül is többen összesen mintegy 50-en barátságos vacsorára gyűltek össze Tomaskó úr vendéglőjében, hol az izletes pörkölt, csusza és sajt elköltése után az élvezetes pohárköszöntések, vidám eszmecserek és helyi finomabb borok kóstolgatásai sem hiányoztak. A nemes borok bemutatásánál első helyen kell említenünk Kovács József törvényszéki ülnök úr bakator borait, melyek széktői területünknek még akkor is megnyerik a pályadíjat, ha hegyi borokkal állítatnak párhuzamba, annál is inkább, mivel 71-től a legközelebb mult 79-ig minden évi termést fokozatos finomságuk által képviseltek, de nem hagyhatjuk különös megemléstés nélkül a 79-iki termés bakator azon mutatványát, mely a szigorú tél következtében megfagyva a jégrészek közül szüretelt le, s melynek kitűnő finom zamata és ize mellett, 14% borszesz tartalma van. Izleltük ezután Csereky K. úr tramini szőlőből, s két

éves vesszőkön termett kitűnő aromáú borát, melylyel az illat finomsága és ereje tekintetében, egyik helyi borunk sem vetélkedhetik. Kitűntetéssel említendő még Lestár P. úr Mária-hegyi 75-ik évi riesling, Szél M. úr talfái vegyes szőlőből való 75-ik évi fehér bora és Jónné asszonyság 2 éves ezethali rieslingje, melyek semmi egyéb kívánni valót nem hagynak hátra, minthogy csapjaikat mindannyian szeretnénk csavaritgatni. Kitűntetéssel említették még fel Parragh G. úr vörös és Fórián K. úr ágasegyházi riesling boraikat, melyek azonban ez alkalommal kóstolhatóság tárgyát távolléttök miatt nem képezhették. A nagy gyűlés után mintegy 14 tagból álló társaság kísérté kormánybiztos úr ő nagyságát a Beretvásféle szállodába, s innen egy rövid, de izletes és a vidám pohárköszöntök által fűszerezett, magyaros ebéd után a vaspályához, honnan azon ismételtén kifejezett megbízással távozott kormánybiztos úr ő nagysága, hogy a kisérlet jelentse ki Kecskemét összes polgársága iránti tiszteletét s köszönetét azon szíves támogatásért, melyben őt részesítette nehéz feladatának teljesítésében. Mi pedig ennek viszonzásául kívánjuk, hogy a gondviselés vezérelje ő nagyságát szerencsésen nagyérdékű útain és kisérje áldás fáradozásait. *)

— **Laptársunk a „Kecskemét”** két számon keresztül hancurozott velünk, mert egyének „válaszát” nem vehetjük, mindamellett egy szavunk lesz hozzá még; de nehogy őt és hozzátartozóit a husvéti szent ünnepek alatt legkevésbé is háborítsuk, keresztényi köteleességet véltünk teljesíteni, midőn a „Még egy szó „Kecskemét”-nek és „Kecskemét” urainak” című cikket, legközelebbi számunkra halasztottuk. Ferdítések és hazugságokkal telt „válaszukat” — legyenek nyugton — méltatni fogjuk illően.

— **Malom törte össze,** Gábor Pál 10-ik t. 660-ik sz. a. lakos József nevű 6 éves fiacskáját, f. hó 24-ikén d. e. 10 órakor szörnyet halt; hullája orvosrendőri boncolás alá vétetett. Tizedik ez az áldozat, mit e malom fenállása óta, a szülék és örlő emberek gondatlansága folytán okozott!

— **Az ideji unjonozás** is véghez ment. Hadkötelezettség alatt állott a 3 korosztályban összesen 1356. Ebből megjelent 831, törvényszerént felmentetett 82, törvénytelenül távol maradt 116, engedélylyel távol maradt 121, vizsgálat alá vétetett és besorozt. 142 és 14 póttartalékos; honvéd lett 50.

— **Megszokott újdonság.** A napokban három úri ember bámulattal nézett két fiatal tehenet, melyet a csordás maga előtt tologatott a legelőre, s félebredt bennök a kíváncsiság, hogy ki lehet e két szegény állat tulajdonosa? ki lehet az a szabadalmazott állatkinzó, ki a fejősteheneket úgy le telelteti, hogy a csordás kénytelen azokat ölbe hordani a legelőre? az egyik azt mondta, valami szegény nagy családú hivatalnoké, a másik pedig erősen állította, hogy az azon valamely jómódú gazda emberé, és hihetetlen de igaz, a két tehen csakugyan egy igen jómódú gazdáké. Mire a harmadik azt a megjegyzést tette, hogy tiszteli a baromtenyésztés magasztos eszméjét és az állatkinzási törvények szigorát, ha az ilyen bűn megszüntetéséről sem gondoskodik.

*) Erdemleges tárgyalása ez ügynek lapunk legközelebbi számában fog megjelenni.

kal törődni, szivesebben volt egyedül s még rokonaiknak látogatásakor is könyveivel mulatott. Rajzolni korán tanult s főleg írása volt csinos. A költő gyermekéveiről jellemző dolgokat jegyzett föl Orlay is nagyatyjának elbeszélése után, ki — mint rokon — Petőfiéknél többször megfordult; egy ot-tani ebédjéről ugyanis a következőkről emlékezik meg: „Ebéd alatt a szives házi gazda (t. i. az öreg Petrovics) négy éves fiacskáját Sándort (t. i. a költőt) vendége mellé ültette s kedvezésből egy kis poharat tett elébe, hogy a borból őt is részesítse. Ebéd közben nagyatyám észre véve, hogy az ő poharából a bor előbb ki-kiürül, mintsem ő azt elfogyasztaná. Gyanúja kis szomszédjára esett s csakugyan, titkos figyelem után rajta kapta a kis esenőt, midőn ez az ő borát a maga pohárkájába áttöltötte oly ügyességgel, hogy az érdeketlen kívül más nem vette észre — — — azonban a kis Sándornak a tiltott élvezettől, mindnyájuk nagy derűtségére, széles kedve kerekedett.

A reggelinél meg az anya panasolta, hogy mily különös izlése van fiának, a kávé t cukor nélkül, keserűen issza... s azt a jóslatot kockáz-tatta, hogy majd élete is olyan keserű lesz, mint kávéja.”

E kis följegyzések azért érdekesek, mert e vázlatból képzeletünkkel könnyen kiegészíthetjük a költő gyermekkori természetének minőségét. Határozottan állíthatjuk ugyanis: hogy a gyermekeknek általában ismert természetétől nagyon különbözött. Az elvo ultság, a méla hallgatagság azon következtetésre jogosít: hogy önmaga kielégíté magát, más szavakkal, saját gondolatai s ezek eredménye elegek voltak mulattatására; ebből ismét

az következik: hogy többet s kedvesebbet gondolt, mint más gyermek, mert míg ezek nagyobb része csak csoportosan, egymás eszméin és találmányain gyönyörködik, vagyis a magáé erre nem elég, addig Petőfi nemesak hogy másokra nem szorult, de a társaság üres, érdeketlen volt előtte.

A savanyúnak és keserűnek kedvelése is elüt a gyermekek természetétől, azaz nemesak hogy elüt, de ellenkezik is azokéval. Általánvéve azt is tapasztaljuk, hogy a nevezett két iz, minden gyöngébb természetű egyénre rosz hatással van, vagy legalább nem kedvelik a nevezett két izt, míg az erős, férfias természetűek csaknem általában hódolói ezeknek. Ebből ismét azt a következtetést vonhatjuk: hogy Petőfitől a természet megtagadta a gyermekes kedélyt és izlést, az ő természete már gyermekkorában a férfiaság felé hajolt. Erősen bizonyítja e véleményemet magának a költőnek egy verse is, az „Első esküm” című, melyet 18 éves korában írt ugyan, de melynek tárgya egy, a gyermek 15 éves korából való emlék. Azt beszéli el ugyanis ezen költeményben: hogy egy alkalommal bezáratta őt tanítója (mert már ekkor színésznek akart felcsapni) s e zsarnoki önkény annyira felizgatta kedélyét a szabadságszeretők, az önállóság után törekvő gyermeknek, hogy a legszebb s legemberibb eszmét teremté meg agyában:

„Életemnek egy fő célja lesz
S ez: a zsarnokság ellen küzdeni!”

A mire a gyermek esküdött, megtette a férfi oly páratlan következtetésséggel, hogy életét áldozta fel!

(Folytatása következik.)

— **Lehőczky Vilmos turóc-szentmártoni szolgabíró** kartársaihoz egy felhívást tett közzé a „P. H.”-ban, melyben ezeket, a bécsi és más német irodalmi termékekkel hálaló ügynökök irányában hasonló eljárásra buzdítja, mint ezt Bécsben a magyar irodalmi termékeket kolportáló ügynökökkel a bécsi rendőrség cselekedte. Pécs város pedig e hó 15-ikén tartott közgyűlésén határozattá emelte, hogy a Lajtántúlról jövő ügynökök a legszigorúbb ellenőrködés alá vétessenek, s hivatalos engedélyek és bizonyos pénzösszeg lefizetése nélkül, ne legyen szabad nekik a városban kolportorködni. Igen helyesen, — s ezen alkálomból, minthogy köztudomású, miszerént Kecskemét város a bécsi és más utazó ügynököknek egész Eldorádója, — tisztelettel kérjük a városi tanácsot és r.-kapitányi hivatalt, hogy e tekintetben ne maradjanak hátrább Pécs városánál és a turóc-szentmártoni derék szolgabírónál! Itt az ideje, hogy megmutassuk, hogy mi is élünk s jogainkat védelmezni tudjuk. Ha te úgy én is úgy! ez legyen a jelszó, s látni fogjuk, hogy az eredmény nem marad el.

— **Házalás.** Az utóbbi évek alatt örvendetes arányokban szaporodtak városunkban különféle kereskedelmi és iparüzletek, úgy hogy nemesak divat-cikkeket, hanem az életben szükséges bármiféle tárgyakat is idehaza könnyen beszerezhetünk s nagyon kevés dolog, a miért innét a fővárosba kell utazni, — s alig lehet mondani, hogy kereskedőink szoliditása ellen általában alapos panaszok merülhetnének fel. Mit látunk mégis? a hálalók nagy seregét, mely városunkat minden kigondolható ipar-és kereskedelmi cikkekkel, apró árukkal árasztja el, mi által helybeli kereskedőink és iparosaink szorulnak háttérbe s vallanak nagy kárt, de a legtöbbször a nagy közönség is issza olcsó húsnak hig levét! Ugyan nem volna jogos és méltányos, ha a hálalók Kecskemétről is szabályrendelettel kiltva lennének? Vagy tán kereskedőink, iparosaink nem érzik a sérelmet, mit a hálaló kereskedés üzletükön ejt? Hogy is mondja a szentírás? „Kérjetek és megadatik, zörgessetek és megnyitattik” — mért nem indítanak meg ez irányban egy kis mozgalmat?

— **Nagyságos Bogyó Pál** és tekintetes Farkas Mihály urak ismét néhány igen értékes darabbal gyarapították a helyi főreáltanoda régi pénz- és érme-gyűjteményét. Fogadják szíveségükért az igazgató legmélyebb tisztelettel párosult köszönetét.

— Megjelent és beküldetett „A föld és népei.” 18., 19. és 20. füzete, Hellwald Frigyes és egyéb szerzők nyomán, kidolgozta Dr. Toldy László. Mehner kiadása. Egy-egy füzet 30 kr.

— Megjelent Tettey Nándor és Társa bizományában „Szabadság-költészet” című munkádalokat és szavalmányokat tartalmazó mű. A socialdemokratia elveinek megfelelően szerkesztett mű kevés újat hoz. Ára ezen első füzetnek 60 kr.

— Uj zeneművek. Táborcsy és Parsch zeneműkereskedésében Budapesten megjelent és kapható „Im Maygrün” polkamazur, zongorára írta Fahrbach Fülöp. Ára 60 kr. Ugyancsak Táborcsy és Parsch zeneműkereskedésében Budapesten megjelentek: Magyar népdalok zongorára négy kézre átírt Thern Károly. Ára 1 frt 20 kr. E füzet következő dalokat tartalmaz: 1. Békót vertem... 2. Minden este fuvolázok... 3. Rózsa bokorba jöttem... 4. Ha be megyek. 5. Piros piros. 6. Fűsvény az én uram szörnyen.

Nyilatkozat.

A „Kecskeméti Lapok” folyó évi márczius 21-ikén megjelent 12-ik számának „Jelentés Kecskemét sz. kir. város... közgyűléséről” című rovatában cikkírónak hirlapíróhoz nem illő modorban írt s személyemre vonatkozó roszakaratú megjegyzéseit, mint jó hirnevem és becsületem ellen intézett merényletet megvetéssel visszautasítom annyival inkább, mert mint a közgyűlésen is kifejeztem, úgy ez alkalommal is kinyilvánítom, hogy nekem sem a szóban forgó kérvény szerkesztése, sem az aláírások gyűjtése körül legcsekélyebb részem sem volt, — s mert, a mit én a közgyűlésen tettem s beszéltem, polgári s erkölcsi köteleességem érzetében jobb, tisztább és önzetlenebb meggyőződésből cselekedtem, mint a minőt valaha cikkíró-nál bárki is tapasztalhatott. *)

Kecskemét, 1880. évi márczius 25-ikén.

Domokos Boldizsár.

*) Ne hasonlítgassuk egymást.

Referens.

Sub rosa üzenet.

1) Mit dalolok a rózsámról? Küzlésre nem alkalmas. 2) Az ősz. Van benne hangulat, de a kivitel gyenge. Rosszul számított. Nem közölhető. 3) Szánthó Kálmánnak Budapesten. Vederemo.

Felélős szerkesztők:

Dr. Horváth János, Dr. Dékány Rafael,
Dr. Tassy Pál.

Kimutatás a kecskeméti Takarékpénztár február havi forgalmáról.

<i>Bevétel:</i>	
Pénztárállás jan. 31-én	35,598 frt. 85 kr.
Betételek után	46,372 " 80 "
Különféle díjak után	238 " 43 "
" kamatok után	5,885 " 94 "
Kölesön visszafizetések:	
Váltók után	136,341 " — "
Magán váltó kézi zálog	3,710 " — "
Ingatlan	328 " 62 "
Elhelyezett pénz	10,000 " — "
Egyleti ház-jövedelem után	465 " 65 "
Kohnház	45 " — "
	238,986 frt. 29 kr.
<i>Kiadás:</i>	
Visszafiz. betét és tők. kamat	36,822 frt. 62 kr.
Kifizetett folyó kamat	115 " 86 "
<i>Kölesönök:</i>	
Váltókra	120,604 " — "
Magánváltó kézi zálog	1,615 " — "
Ingatlanra jelzálog	7,100 " — "
Elhelyezett pénz	34,000 " — "
Igazgatói t. díj, tisztviselők és szolga fizetése	390 " — "
Üzleti költség	192 " 19 "
Jövedelmi adó	500 " — "
3% államilleték a mult havi folyó kamat után	785 " 99 "
	202,125 frt. 66 kr.
Pénztárállás 29-én	36,860 " 63 "
<i>Markovics.</i>	238,986 frt. 29 kr.

Kimutatás a kecskeméti kereskedelmi ipar-hitelintézet és népbank 1880. február havi forgalmáról.

<i>Bevétel:</i>	
Pénztárállás január 31-én	23,668 frt. 86 kr.
Kötelezett takarékbetétek után	32 " — "
Váltó visszafizetésekből	171,829 " — "
Folyószámlák után	25,277 " 35 "
Pesti telepítvények után	43,400 " — "
Kamatok után	4,632 " 50 "
Díjak után	34 " 35 "
Késelmi kamatok után	5 " 52 "
Átirási díjak	12 " — "
	268,891 frt. 58 kr.
<i>Kiadás:</i>	
Váltó leszámolásra	174,683 frt. 80 kr.
Folyószámlákra	58,225 " 75 "
Betéti-lapokra	5,040 " — "
Pesti telepítvényekre	19,283 " 62 "
<i>Időközi kamatok:</i>	
a) pesti telepítvényekre	268 " 38 "
b) folyószámlákra	488 " 90 "
Üzleti költségekre	29 " 39 "
Elnök fizetése	125 " — "
Tisztviselők fizetése	249 " 99 "
Osztalék részvényekre	70 " — "
Függő kamatok betéti-lapokra	16 " 80 "
Jövedelmi adóra	450 " — "
Állami illetékek betétek tők. és kifiz. időközi kamataira	12 " 30 "
Felügyelő tiszteletdíjja	50 " — "
	258,993 frt. 93 kr.
Pénztárállás 29-én	9,897 " 65 "
<i>Vajda, könyvelő.</i>	268,891 frt. 58 kr.

Kimutatás a Kecskeméti Központi Takarékpénztár február havi forgalmáról.

<i>Bevétel:</i>	
Mult havi pénztári maradvány	8,316 frt. 71 kr.
Betétek	14,086 " 52 "
Kölesön visszafizetés	373 " 34 "
Fedezett váltók	2,517 " 59 "
Leszámitolás	88,825 " — "
Biztosított váltók	8,230 " — "
Folyószámlák	35,275 " 60 "
Viszleszámitolás	27,860 " — "
Betéti viszkamat	" 60 "
Különféle kamatok	3,286 " 14 "
Különféle díjak	72 " — "
	188,843 frt. 50 kr.
<i>Kiadás:</i>	
Biztosított váltókra	9,005 frt. — kr.
Fedezett váltókra	2,740 " — "
Leszámitolás (váltókra)	82,802 " 32 "
Betétek és tők. kamat visszafiz.	19,159 " 42 "
Betétek folyó kamata	28 " 33 "
Viszleszámitolás visszafizetése	27,250 " — "
Jótékony cél	150 " — "
Folyószámlák	40,537 " 57 "
Adó	520 " — "
Tiszti és szolga fizetés	366 " 66 "
Folyó költség	49 " 76 "
Különféle kamatok	262 " 77 "
Pénztárkészlet, mint egyenleg	5,971 " 67 "
<i>Auspitz.</i>	188,843 frt. 50 kr.

H I R D E T É S E K.

997. 1880. Árverési hirdetmény.

A kecskeméti kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, hogy Vezsenyi Juliánna végrehajthatónak Ördögh Kovács Mihály és neje Barta Teréz végrehajthatást szenvedők elleni 400 frt. s jár. iránti végrehajthatási ügyében az alpereseket illető ingatlanok, u. m. a kecskeméti 167. sz. tjkvben 192. rsz. háznak 435 frtra becsült 1/2-ed része; a kecskeméti 7836. sz. tjkvben 167. rsz. alatt foglalt s 216 frtra becsült csalányosi szőlő; a kecskeméti 7077. sz. tjkvben, 166. rsz. csalányosi szőlőnek 162 frtra becsült 1/2-ad része; a kecskeméti 8701. sz. tjkvben 63. és 67. rsz. alatt foglalt s 40 frtra; a kecskeméti 10,784. sz. tjkvben 65. rsz. alatt foglalt s 40 frtra; végül a kecskeméti 10,882. sz. tjkvben 64. rsz. alatt foglalt s 40 frtra becsült szarkási erdők, az 1880. évi április hó 21-ik napján délelőtti 9 órakor mint első, és 1880. évi május hó 21-ik napján délelőtti 9 órakor mint második határidőben ezen kir. törvényszék telekkönyvi hivatalában megtartandó nyilvános árverésen következő feltételek alatt eladatni fognak, ugymint:

1-ör. Kikiáltási ár a fennebb kitett becsárak, melyeken alul az első árveréskor az árverésre kitűzött birtokok nem fognak eladatni

2-ör. Árverezni kívánók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben a kikiáltott kezéhez letenni.

3-ör. Vevő köteles a vételért két egyenlő részletben és pedig az első árverést jóváhagyó végzés kézbesítésétől számított három nap alatt, a második pedig az első részlet lefizetésétől számított három hónap alatt, ezen kir. törvényszéknek előre kieszközölt utalvány alapján a helybeli kir. adó-mint bírói letéti pénztárnál lefizetni.

A bánatpénz az utolsó részletbe fog beszámíthatni.

4-er. Vevő az első részlet lefizetések a megvett ingatlan birtokába lép, ennél fogva a megvett ingatlan haszna és terhei az időtől őt illetik.

5-ör. A tulajdonjog bekebelezése csak a vételár és kamatainak teljes lefizetése után fog vevő javára hivatalból eszközöltetni.

Az átruházási költségek vevőt terhelik.

6-ör. A mennyiben vevő az árverési feltételek bármelyikének eleget nem tenné, a megvett ingatlan az érdekelt felek bármelyikének kérelmére, a prts. 459. §-a értelmében vevő veszélyére és költségére, bánatpénzének elvesztése mellett, újabb árverés alá bocsáthatni és csupán egy határidőnek kitűzése mellett az előbbi becsárán alul is eladatni fog.

Felhívtnak azok, kik az árverésre kitűzött javak iránt tulajdoni vagy más igényt, avagy elsőbbségi jogokat érvényesíthetnek, hogy e részbeni kereseteiket e hirdetménynek kifüggesztése napjától számított 15 nap alatt, habár külön értesítést nem vettek is, ezen kir. törvényszéknek nyújtsák be: különben azok a végrehajtás folyamatát nem gátolva, egyedül a vételár feleslegére fognak utasíthatni.

Végül felszólíttatnak azon jelzálogos hitelezők, kik nem ezen kir. törvényszék székhelyén, vagy annak közelében laknak, hogy a vételár felosztása alkalmával leendő képviselők végzett helyben megbízottat rendeljenek, s annak nevét és lakását az eladásig jelentsék be, ellenkező esetben Ujzászi Imre kecskeméti lakos ügyvéd, mint hivatalból kinevezett ügygondnok által fognak képviseltetni.

A kecskeméti kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságnak 1880. évi február hó 15-ik napján tartott üléséből.

Toth Ferencz, tanácsjegyző. 32 (1-1)

Gáll Ferencz, kir. törvényszéki elnök.

Bármely hirlap, élez-, divat-, szépirodalmi- vagy szaklapra, folyóirat- vagy füzetes mukára előfizetéseket illetve szíves megrendeléseket elfogad és pontosan teljesít

SCHEIBER JÓZSEF könyvkereskedése.

29 (3-3)

SZEMBEN A NÉPSZINHÁZZAL.

Orient nagy szálloda.

Budapesten, Kerepesi-út.

Szállodám, mely Budapest legélénkebb és legnagyobb forgalmú helyén, azaz a kerepesi úton áll, megérdemli, miszerint a nagyérdemű utazó közönség pártolásának már annál is inkább örvendhessen, mert az alanti szoba-árj-gyék szerint bátran állíthatni: hogy szállodám — ámbár bútorzata ép oly finom, mint a többi elsőrendű szállodáé — a fővárosban legelőszőbb. Legyen szabad a n. é. utazó közönség becses figyelmét arra is felhívnom, hogy szállodám mellett halad el minden irányban a lovonattú vaspálya, valamint minden társaskocsi. Végül pedig az új löversenyterhez szintén a kerepesi-úton lesz a közlekedés úgy társaskocsik, mint magánfogatok részére.

Árjegyzék.

Első emelet:

1 finoman bútorozott útczai szoba 2 ágygyal 2.—
1 " " " " 1 " 1.20

Második emelet:

1 finoman bútorozott útczai szoba 2 ágygyal 1.80
1 " " " " 1 " 1.—

Harmadik emelet:

1 finoman bútorozott útczai szoba 2 ágygyal 1.60
1 " " " " 1 " 1.—

Udvári szobák a II. és III. emeleten
70 krtól 1 frt 20 krig.

SCHLOTHAUER-FRISCH J.
21 (6-4) szálloda-tulajdonosnő.

Hónapos szobák jutányosan számíttatnak.

Főtörzsorvos dr. Schmidt

FÜL-OLAJ

megjavítva Dr. Deutsch M. által.

minden süketiséget meggyógyít, ha nem veleszületett baj, azonnal megszünteti a nehéz hallást és a fülzúgást.

Bizonyítvány: Ezer és ezerszeres köszönetet mondok a küldött fül-olajért, melynek többszöri használata után Isten segítségével teljesen elveszített hallásomat ismét visszanyertem. Oly süket voltam, hogy a templom harangjait sem hallottam daczára annak, hogy lakásom az egyház mögött van, holott most már zsebóráim ketyegéseit is hallom, mintha süket se lettem volna. Ezer szívvelyes üdvözléteim képesében maradtam tek. uraságot

Steiner Dávid, okl. főtanító Babócsa.
2 frt. 40 kr. postai utalvány mellett beküldése után a fül-olaj bérmentesen küldetik a használati utasítással együtt a központi főraktárból

Graetz Gyula.
8 (15-9) Bécs, II. Praterstrasse 49.

Hirdetmény.

A piacztér téglaburkolatának elkészítése árlejtés útján fog kiadatni. Az árlejtés újabban f. 1880. évi márczius hó 30-ik napján d. e. 9 órakor, a városház nagy tanácstermében fog megtartatni, három külön részletben.

Az 1-ső részletet képezi a lapjára fektetett téglaburkolat 1096 frt 20 kr. kikiáltási árral; — a 2-ik részletet az egyes és részben kettős téglaburkolat a kocsi-utakhoz és fabakterokkal ellátva 985 frt kikiáltási árral; — a 3-ik részletet pedig képezi a piacon levő kőútnak felszedése és lerakása 499 frt 20 kr. kikiáltási árral.

Árlejtetni kívánó tartozik a kikiáltási ár 10%-jét bánatpénzül készpénzben, vagy elfogadható értékpapirban letenni; — az árlejtési feltételek, a tervrajzok és költségvetés pedig a mérnöki hivatalban tudhatók meg.

Kelt Kecskeméten, 1880. márczius 26.

A város mérnöki hivatala
által.

33 (1-1)

Birtok-eladás.

Nagyságos Kalocsa Balázné sz. Ferenczy Anna úrnő tulajdonához tartozó, a szegedi dülőben fekvő, 39 hold 1423 négyszögöl területű, tanyaépületekkel ellátott városföldi birtok

a folyó évi Sz.-Mihály naptól kezdve egymás után következő 6 évre haszonbérbe kiadó. Bővebb értesítést ad a tulajdonos N.-Kőrösön, vagy pedig alolirt közjegyző helyben.

Dömötör Sándor, kir. közjegyző.
34 (3-1)